ELOĞLU

Dörd pərdəli, bir şəkilli dram

İŞTİRAK EDƏNLƏR

X a n
M ə r c a n x a n ı m – xanın arvadı
G ö v h ə r x a n ı m – xanın qızı
C ə v a h i r x a n ı m – Cümşüd xanın arvadı
F a t m a x a n ı m – Cümşüd xanın bacısı
B a l a o ğ l a n – Xanın mehtəri
Ə k b ə r
A t a k i ş i
S ə m ə n d ə r } – Xanın nökərləri
T e l l i – Səməndərin arvadı
E l o ğ l u
A n a x a n ı m – Eloğlunun anası
P o l a d – Eloğlunun atası
Vətəni təmsil edən nurani qadın. Bəzi səhnələrdə qoca qarı
Z ə h r a – yoxsul qadın
O ğ l a n – Onun oğlu
K o v x a
F a l ç ı T ü k ə z
Z ü m r ü d – Atakişinin qızı
Q ə h r ə m a n – Xanın çobanı
Kəndlilər və qonaqlar

BİRİNCİ PƏRDƏ

BİRİNCİ ŞƏKİL

Səhnə, Poladın kiçik həyətini və yoxsul daxmasını təsvir edir.
A n a x a n ı m xalçanı (süpürə-süpürə oxuyur)

A n a x a n ı m

Allı, bəzəkli xalçam,
Güllü, çiçəkli xalçam!
Nənəm məni toxumuş,
Bayatıdan oxumuş.
Gözəldir hər naxışın,
Can verir hər baxışın.
Keçmişləri anarsan,
Nənəmdən yadigarsan.
Allı, bəzəkli xalçam,
Güllü, çiçəkli xalçam!

E l o ğ l u kuzədə su gətirib qapı ağzına qoyur.

A n a x a n ı m (*soruşur*). Oğlum, niyə gec gəldin? (*Eloğlu cavab vermir. Bir kasaya su töküb anasına uzadır. Anası suyu alıb içir)* Sağ ol, oğlum, susuz idim, ürəyimin odunu götürdü.

E l o ğ l u. Nuş olsun, ana can!

A n a x a n ı m (*bir xalçaya, bir də Eloğluya baxaraq*). Xalçaya vurulan naxışlara bir bax, çiçək kimi insanın üzünə gülür. Bunu toxuyan əllərə qurban!

E l o ğ l u. Bunu kim toxuyub, ana?

A n a x a n ı m. Oğlum, rəhmətlik nənəmdən yadigardır, öz əli ilə toxuyub. Bu xalça nə qədər adam qocaldıb, neçəsini yola salıb. Ancaq, özü elə bil bu gün xanadan çıxıb, rəngi də dəyişməyibdir.

E l o ğ l u. İndi bildim, sən bu xalçanı nə üçün bu qədər sevirsən. Nənəndən, anandan yadigar olduğu üçün.

A n a x a n ı m. Doğrudur, oğlum ata, ana yadigarı şirin olur. Qalx, mənə kömək elə, ipdən asaq, bir az hava dəysin.

E l o ğ l u (*xalçanı anasının əlindən alıb bükə-bükə*). Ana, bu xalçanı gizlət. Xan onu səndən almaq istəyir.

A n a x a n ı m (*əsəbi*). Nə deyib almaq istəyir? Atasına borcluyam?

E l o ğ l u. Mən suya gedəndə gördüm, xan, nökəri Səməndərlə çeşmə başına gedir. Məni görməsinlər deyə, özümü tez ağacların altına vurdum. Səslərini eşidirdim. Səməndər xana sənin xalçanı tərif eyləyib: "Xan evinə layiq xalçadır", deyirdi. Səməndər indi gələcək, bilirəm. Xalçanı gizlət, vermə!

A n a x a n ı m. Vay, görüm onu yox olsun. Bu acgöz gördüyündən, göz, eşitdiyindən qulaq kirəsi istəyir.

E l o ğ l u. Evimizin bəzəyi, yaraşığı elə bu xalçadır. Onsuz daxmamız çirkin görünər.

A n a x a n ı m. Atan da bu xalçanı çox xoşlayır.

E l o ğ l u. Doğrudur. Hər gün ona tamaşa etməkdən doymayır. Bir gün ondan soruşdum: ata, sən xalçaya çox müştəri gözü ilə baxırsan, yoxsa, satmaq istəyirsən? O: "Yox, oğlum, bu xalça satılmaz!" dedi.

A n a x a n ı m. O bilir ki, bu yadigarı mən öz canımdan da artıq sevirəm. Atan acından ölər, bu xalçanı satmaz!

E l o ğ l u. Uf, acından ölər, dedin aclığım yadıma düşdü. Yeməyə nəyin var?

A n a x a n ı m. Can, bala, o xanı görüm qan qussun. Kişiyə verdiyi gündə tağalaq kimi üç dəfə arpa çörəyidir, onu da rahat yeməyə qoymur.

E l o ğ l u. Ana bu gün atamın yanına getmişdim. Yazıq kişi qantər içində işləyir... Mən daha böyümüşəm, on altı yaşım var, atama yük olmağım ar gəlir. Mən də gedib işləmək istəyirəm.

A n a x a n ı m. Yox, başına dönüm, o namərdin qapısında səni işləməyə qoymaram. Atan gülünü dərdi, sən də gülabını çəkərsən.

E l o ğ l u. Çarəmiz nədir. Gec-tez işləyəcəyəm ki...

A n a x a n ı m. Yox, bala, yox. (*Qapı tərəfə baxaraq)* Bu kişi harda qaldı?

E l o ğ l u. Atamın yolunu yaman gözləyirsən.

A n a x a n ı m. Əlbəttə gözlərəm, onsuz bir günümüz olmasın, bu yoxsul daxmada ürəyimiz, dirəyimizdir.

Polad əlində üç çörək gəlir.

E l o ğ l u. Ürəyin, dirəyin gəldi. (*Gülə-gülə atasını qarşılayır)*

P o l a d. Bu nə sözdür?

A n a x a n ı m. Heç, oğlun bizə sataşır, Otur, otur, bilirəm yorulmusan, bir az dincəl.

P o l a d. Oxay, evin birinci dəfə binasını qoyanın atasına rəhmət! Bu kasıb daxmamız cənnətdir, cənnət! Qapıdan içəri girincə bütün dərdimi, yorğunluğumu unuduram. Anaxanım, başına dönüm, qalx, süfrə sal, uşaq acdır, çörəyimizi yeyək.

Anaxanım sürfə salır, üç dənə tağalaq çörəyi ortaya qoyur. Ata-oğul oturub nahara başlarkən, Poladı çağırırlar.

A t a k i ş i. Polad!.. Polad!..

Polad durub gedir.

E l o ğ l u (*əsəbi*). Ana, tez ol xalçanı gizlət! Deyəsən...

A t a k i ş i. Günortan xeyir olsun!

P o l a d. Xeyir içində olasan! Buyur içəri!

A t a k i ş i. Yox, oturmayacağam. Gəldim ki, sənə xəbərdarlıq edim. Dilini bir az saxla, xandan az danış, Səməndər hamısını xəbər verir. Bunun axırı yaxşı olmaz!

P o l a d. Nə deyir axı?

A t a k i ş i. Deyir ki, bəy dediyin nədir, bəyənmədiyin nədir? Kişinin çörəyin yeyir, hələ xalq içində dalınca min söz danışır. Mən o sözləri xana çatdıracağam.

P o l a d. Bəs belə... Görəsən hansı sözləri deyir?

A t a k i ş i. Deyir ki, rəiyyəti yoldan çıxarırsan, kəndlilərə deyirsən ki, ay yazıqlar, nə qədər çalışırsız, çapalayırsız, yenə də acsınız, ac, qazancınızı it yeyir, yaxanızı bit.

P o l a d. Ay namərd, mən xanın çörəyini yemirəm, öz əlimin qazandığını yeyirəm.

A t a k i ş i. Bir az dilini saxla, özünü o zalımdan qoru! Hələlik, sağ ol!

P o l a d. Çox sağ ol. Atakişi! Xoş gəldin!

A t a k i ş i (*getmək istərkən qayıdır*). Bura bax, Polad, bir də onu deyəcəkdim, xalçanda xanın gözü var, onu səndən almaq istəyir.

P o l a d. Buda bir xəbər. Vallah, bilmirəm başımı alıb hara gedim. Gündə bir bəd söz eşitməsən qulaqların kar olar. Sağ ol, dostum, sağ ol!

A t a k i ş i. Uğurlar olsun! Mən getdim.

P o l a d. Uğurlar olsun!

A n a x a n ı m (*yaxınlaşır*). Söhbətiniz nə uzun çəkdi?

P o l a d. Heç, öz işimizdən danışırdıq.

A n a x a n ı m. Bilirəm, çöldə qiyamət qopsa da, sən evdə ağzına söz alıb danışmazsan.

P o l a d. Qan qaraldan, könül bulandıran sözü danışmağın nə faydası var.

A n a x a n ı m. O acgöz xan xalçanı əlimizdən almaq istəyir. Eloğlu xəbər gətirdi.

P o l a d. Xəbərim var, arvad, onu vaxt ikən gizlətsən yaxşıdır.

E l o ğ l u. Düz deyirsən, ata, xalçamızı xana verməyək. Xanın nə qədər torpağı, sürüsü, ilxısı var. Bizim var-yox bircə xalçamız var, onu da əlimizdən almaq istəyirlər. Bir də axı o, anama yadigardır.

P o l a d. Mən də, oğlum, onun üçün deyirəm. Xalçanı vaxt ikən gizləyin, yoxsa, xan istəsə, biz də verməsək, arada düşmənçilik başlar.

A n a x a n ı m. Yaxşı, acsınız, gəlin çörəyinizi yeyin.

Hər üçü oturub əllərini çörəyə apararkən x a n n ö k ə r l ə r i S ə m ə n d ə r və Ə k b ə r l ə daxil olur.

S ə m ə n d ə r. Polad!.. Polad!..

P o l a d (*qarşılarına çıxır*). Salaməleyküm, xan!

X a n. A kişi, sən hələ evdəsən?

P o l a d. Xan, işdən indicə gəlmişəm, çörəyimi yeyib gedirəm.

X a n. Yaxşı, deyirlər sənin yaxşı bir xalçan var, ona baxmağa gəlmişəm.

A n a x a n ı m. Allah, sən kömək ol!

P o l a d. Xan, xalça mənim deyil, uşaqların anasınındır, atası evindən gətirib.

X a n. Hər kimindir, baxmaq da olmaz?

P o l a d. Niyə olmaz?

A n a x a n ı m (*xalçanı büküb götürmək istəyir*). Köhnə xalçadır.

S ə m ə n d ə r. Bükmə, bükmə, xan baxmaq istəyir, aç! (*Xalçanı açıb xana göstərir)* Naxışlarına bax, elə bil üstündə heç əl işləməyib, adamın üzünə gülür.

X a n. Yaxşı xalçadır. Əkbər, xalçanı al, evə apar.

A n a x a n ı m. Xan, bağışla, bu xalça yadigardır. Onu canımdan artıq istəyirəm, heç kəsə verə bilmərəm.

X a n (*acıqlı*). A gədə Polad, sən nə deyirsən?

P o l a d. Xan, sənə nə deyə bilərəm, mal sahibi özü bilər. Xalçanı mən arvadın əlindən ala bilmərəm!

X a n. Ala bilməzsən?!

P o l a d. Yox. Çünki bu xalça onun canıdır, onu bu xalçadan ayırmaq olmaz!

Ə k b ə r. Sən tərsindən başladın, bir xalça nədir ki, onu xandan əsirgəyirsən?!

S ə m ə n d ə r. Mənim yüz xalçam olsa, xana qurban eylərəm.

P o l a d. Bilirəm, sən qurban eylərsən, neyləyim, mən sənin kimi comərd ola bilmərəm ki.

S ə m ə n d ə r. Sahibi bağı qıydı, bağban bir salxım qıymadı, bu yerdə deyiblər.

P o l a d. Sən quyruq bulama, xan xalçanı kasıb bir arvadın əlindən almaz!

X a n. Sus, nanəcib!.. Haram olsun sənə mənim çörəyim. Bu gündən sənin kimi rəncbər mənə lazım deyil. Torpağımda gəzməzsən, suyumdan içməzsən, ot, ələfimə əl vurmazsan, yaşa görüm, necə yaşayacaqsan.

Ə k b ə r. Di get, özün etdin özünə, külü səpdin gözünə.

S ə m ə n d ə r. Xan, siz bilmirsiniz bu necə duz-çörək ayaqlayan adamdır, çörəyinizi yeyir, dalınızca min söz danışır.

X a n. Nə deyir?

S ə m ə n d ə r. Kəndlilərə deyir ki, nə qədər çalışsanız, ilan kimi qabıq qoysanız, yenə acsınız ac, qazandığınızı it yeyir, yaxanızı bit.

X a n. Vay, heyvan oğlu heyvan, mənim elə düşmənim bu imiş, heç xəbərim yox! Rəiyyətin içinə ixtişaş salmaq istəyir (*Səməndərə)* Bu həyasız oğlunu gətir qulluğuma!

S ə m ə n d ə r (*Poladın qolundan tutub çəkərək*). Düş qabağıma! Dikbaşlığın axırı budur.

E l o ğ l u (*Səməndəri əli itələyir, atasını qucaqlayır*). Atamı aparmağa qoymaram!

S ə m ə n d ə r (*onu bərk itələyir*). A gədə, çəkil, əl-ayağa dolaşma!

E l o ğ l u (*Səməndəri itələyir*). Sən çəkil! Qoymaram!

X a n. Yaxşı deyiblər, ilanın balası da ilan olar. A gədə, Səməndər, biz getdik. Bu xaini bu saat hüzuruma gətir!

S ə m ə n d ə r. Baş üstə, xan!

X a n (*Əkbər ilə gedərkən*). Xalçanı da gətirərsən!

S ə m ə n d ə r. O da baş üstə! (*Polada)* Düş qabağıma gədə!

Eloğlu və Anaxanım ona yalvarır.

E l o ğ l u. Atamı aparma!

A n a x a n ı m. Ay oğul, kişini qana salma, bizə yazığın gəlsin.

S ə m ə n d ə r. Xanın əmridir, çəkilin! (*Poladın qolundan tutub çəkir*)

E l o ğ l u. Qoymaram!

A n a x a n ı m. Aparma!

S ə m ə n d ə r. Çəkilin, xanın əmrindən çıxa bilmərəm (*Polada)* Gedək!

E l o ğ l u. Dayan, ana, xalçanı ver, atamı buraxsın.

A n a x a n ı m (*xalçanı Səməndərə tərəf ataraq*). Al, Poladın başına sadağa, kişini burax!

S ə m ə n d ə r. Xalçanı da xan istəyir, onu da aparacağam. (*Yerdən götürür)* Tez ol, gədə!

P o l a d. Sağ olun!

E l o ğ l u. Mən də gedirəm.

A n a x a n ı m. Bəs mən? Məni kimə tapşırırsan?

Eloğlu və Anaxanım Poladı araya alıb ağlayırlar.

E l o ğ l u. Ata!.. Ata!..

P o l a d. Kişi qızı, kişi oğlu namərd qabağında ağlamaz! (*Hər əli ilə birini qucaqlayır)* Səbirli olun, dözümlü olun! (*Eloğlunu öpür, Səməndər amiranə)* Gedək!

Səməndər Poladı aparır. Anaxanım və Eloğlu Poladın arxasınca baxırlar. Arxada vətəni təmsil edən nurani qadın köhnə paltarda peyda olur, üzərinə hər yandan işıq yağır.

N u r a n i q a d ı n. Polad! Dözümlü ol! Xalqın sənə həmişə köməyi olacaq!

Hamı heyrətlə ona baxır. Aydınlıq və musiqi.

İKİNCİ PƏRDƏ

İKİNCİ ŞƏKİL

Səhnə xanın evini və həyətini təsvir edir. Atakişi həyəti süpürür.

B a l a o ğ l a n. Süpür, süpür, bizim ömrümüz gecə-gündüz həyət-bacanı, tövləni süpürməklə keçəcək.

A t a k i ş i. İnsafsızlar hələ buna da razı deyil. Yenə də adımız tənbəl, yenə də adımız köpək oğludur. Doğ ay günəş, çəkil ey duman!

Z ü m r ü d (*gəlib Atakişinin qolundan tutaraq*). Ata! Kimi döyürlər?

A t a k i ş i. Heç kimi, qızım.

Z ü m r ü d. Yox döyürlər. Qulağıma ağlamaq səsi gəlir.

A t a k i ş i. Döyülən yoxdur, qızım. (*Balaoğlana)* Bu qız dərdə düşəli öz dərdimi də unutmuşam. Lənət olsun bu qapıya gəldiyim günə!

B a l a o ğ l a n. Sənin qulağına səs düşüb. Yoxsa döyülən, ağlayan yoxdur.

Z ü m r ü d. Yox odur, bax, ağlayır, bağırır. Necə yoxdur?! (*Hıçqıra-hıçqıra ağlayır)*

A t a k i ş i. Sakit ol, qızım, bir az sakit ol!

B a l a o ğ l a n. Yazıq qız!

Z ü m r ü d. Vay, vay, yenə döyürlər. (*Qaçır)*

A t a k i ş i (*onun dalınca gedərək*). Zümrüd! Ay qızım!

M ə r c a n x a n ı m (*daxil olur*). Ey... Ay kişi! Səhərdən axşamacan bu dəli qızın nazı ilə oynayırsan, bəs bu işi, gücü kim görəcək? (*Balaoğlana)* A gədə, sən niyə işsiz, gücsüz sümsünürsən?! O dəli sizə bir tamaşa olub, onu bu qapıdan elə itirdim ki, heç iyi, tozu da qalmasın. Axmaq uşağı, müftə çörək tapıblar.

Gedir. Atakişi gəlib həyəti süpürməyə başlayır. Xan görünür.

X a n (*Atakişiyə*). A gədə!..

A t a k i ş i. Nə buyurursan, xan?

X a n. Səməndər gəldimi?

A t a k i ş i. Xan, hələ gəlib çıxmayıb.

X a n. Bunlar hansı cəhənnəmdə qaldı?

Acıqlı gedir. B a l a o ğ l a n əlində atın cilovu gəlir.

A t a k i ş i. Gördünmü? Ağzını açıb heyvan kimi elə qışqırır ki, sanki bizi yeyəcək.

B a l a o ğ l a n. Ayı yaman canavardır, yedi, yedi də, əlimizdən nə gələr?

A t a k i ş i. Bu gün yenə itə dönüb bilmirəm nə var.

B a l a o ğ l a n. Görəsən hansı yazığın ömrü tükənib.

A t a k i ş i. Bizim Zümrüdə deyəsən xəbər verilir. Xan adam öldürmək, ya döydürmək istəyən gün onun naxoşluğu başlayır. Bu gün də qansız keçməyəcək.

B a l a o ğ l a n. Yırtıcı heyvanın xörəyi qandır. Qan içməsə, nə qarnı doyar, nə də gözü.

Mərcan xanım ilə Gövhər xanım daxil olurlar.

M ə r c a n x a n ı m. Bura bax, ay kişi, sabah o dəlini bu qapıdan rədd edərsən.

A t a k i ş i. Xanım, haram var, hara aparım? Balamdır, çölə ata bilmərəm ki?

M ə r c a n x a n ı m. Atacaqsan, atmayacaqsan, o mənə borc deyil. Sabahdan onu bu qapıda görməyim! Mənim dəli-məli nazı çəkməyə halım yoxdur.

A t a k i ş i. Xanım, özün görmüşdün, güldən, lətif, lalədən qırmızı bir qız idi. Bu qapıya gəldi, uşaq dəli oldu. O ancaq yenə bu qapıda sağalar.

M ə r c a n x a n ı m. Çox danışma, qoca kaftar!

T e l l i (*əlində səhəng həyətə girir*). Xanım, xanım, muştuluğumu ver!..

M ə r c a n x a n ı m. Nə var, ay qız?

T e l l i. Cümşüd xanın arvadı Cavahir xanım bizə qonaq gəlir.

M ə r c a n x a n ı m. Ala kül başına! Mən də deyirəm görən nə var, hələ sən bu bəxtəvərlərə bax! Üç günlük yoldan basa-basa qonaq da gəlirlər...

T e l l i. Xanım! Yadındadırmı, beş il bundan əvvəl biz onlara qonaq getmişdik. Onlar da bizə qonaq gəlməyə söz verdilər. Ancaq boş gəlmirlər, deyəsən Gövhər xanıma elçiliyə gəlirlər.

M ə r c a n x a n ı m. Bunu nədən bildin?

T e l l i. Danışanda eşitdim. Onlar dörd atlı idi. Su içmək, əl-üzlərini yumaq üçün bulağa döndülər. Mən də çiynimdə səhəng dallarınca gedirdim. Cavahir xanım deyirdi: "Qızı o zaman görmüşük dəyişməmiş olsa yaxşıdır". Fatma xanım dedi: "Niyə dəyişir? Rüstəm xan kimi atası var. Yeyib, içib, əmlik quzuya dönəcək".

X a n (*daxil olur*). Bu bayquş yenə nə ulayır?

M ə r c a n x a n ı m. Bu dəfə ulamır, bülbül kimi cəh-cəh vurur. Cümşüd xanın arvadı Cavahir xanım Gövhər xanıma elçi gəlir. Sən tez ol evdən çıx! Ay qız, Telli. Sən də qabaqlarına get!

X a n (*Atakişi ilə Balaoğlana*). Siz də həyətdə az görünün. Atları tövləyə bağlayın! Gədələr buralarda görünməsinlər.

Atakişi ilə Balaoğlan gedir.

M ə r c a n x a n ı m (*Gövhərə*). Qızım, paltarını tez dəyiş, bizə qonaq gəlir. Onlar gələndə sən də qabaqlarına çıx!

G ö v h ə r x a n ı m. Yox, mən qabaqlarına çıxmayacağam.

M ə r c a n x a n ı m. Ayıbdır, qızım. Tez, tez get, paltarını dəyiş.

Gövhər xanım gedir. Cavahir xanım, Fatma xanım, Telli, Atakişi əllərində xurcun gəlirlər.

C a v a h i r x a n ı m. Qonaq istəmirsinizmi?

M ə r c a n x a n ı m. Sizin kimi qonaqları kim istəməz? Xoş gəlibsiz, səfa gətiribsiz. Siz hara, bura hara? Mən deyirdim, biz bir də görüşmərik.

F a t m a x a n ı m. Dağ-dağa qovuşmaz, insan insana qovuşar. Görürsənmi, sözümüzə etibarlı çıxdıq. Bu uzun yolu basa-basa sizi görmək üçün gəldik.

M ə r c a n x a n ı m. Çox sağ olun, ürək yaxın olsa, uzaq yol adama neylər.

C a v a h i r x a n ı m. Doğrudur, başın üçün doğrudur. Beş ildir sizi görməmişəm. Könlümün quşu sizə elə qonmuş ki, bir gün yadımızdan çıxmırsız.

M ə r c a n x a n ı m. Canın üçün, biz də... Hər gün sizdən danışırıq. Könüldən-könülə yol var.

C a v a h i r x a n ı m. Biz o dostluğu daha da bərkitməyə gəlmişik.

M ə r c a n x a n ı m. Xoş gəlmisiz, səfa gətirmişsiz! Gözlərimiz üstündə yeriniz var. İçəri buyurun!

Otağa girirlər. Xan pilləkənləri enib həyətə düşür. S ə m ə n d ə r P o l a d ı gətirir.

S ə m ə n d ə r. Xan! Gətirdim qulluğuna, bu da xalçası.

X a n. Çox əcəb. Bəs oğul-uşağı? Əkbər get, onları da gətir!

Ə k b ə r. Bu saat onları da qulluğunuza gətirim. (*Gedir)*

X a n. Qoy qapısında bayquşlar ulasın. Mənim torpağıma fitnə salanın nəsli kəsilməlidir!

P o l a d. Mən neyləmişəm? Nə fitnə salmışam?

X a n. Bilmirəm, bilmirəm, rəiyyəti üzümə ağ eləyirsən. Hələ danışdığı sözlərə bax: Qazancımızı it yeyir, yaxamızı bit. Məni itə bənzədirsən?! Soyundurun, tez!

P o l a d. Bu sözü bütün el deyir. Hamı bilir ki, xalq işləyir, xan dişləyir.

X a n. Bu heyvan oğlunun hər sözü mənə bir nəştər kimi batır. Tez, tez, ölüncəyə qədər vurun!

P o l a d. Ölüm sənin kimi namərdlərə baş əyməkdən yaxşıdır.

Səməndər əlindəki matraq ilə vurur.

X a n. Vur, vur, bərk vur! Qoy bilsin ki, xana xain çıxanın cəzası ölümdür.

P o l a d. Uf... Elin ağzını bağlaya bilməzsən! Ağzını bağlasan da, qolunu bağlamaq olmaz! Sənə də bir gün bu cəzadan var!

X a n. Susdurun bu iti!..

Səməndər Poladı döyür.

P o l a d. Ah!.. ah!..

A t a k i ş i (*tərəfə*). Tfu!.. Bu qapıdan girəli ölümdən, ah-nalədən başqa bir şey görmədim. Bu qanlı ocaq bilmirəm nə zaman dağılacaq?! Yazıq kişinin nəfəsi kəsildi.

Z ü m r ü d. Vay, vay!.. Ata, qorxuram...

A t a k a ş i. Sənə demədim həyətə çıxma? Gəl gedək!

Z ü m r ü d. Ata, ata, yenə döyürlər...

B a l a o ğ l a n. Qızı, tez ol, apar!

Atakişi Zümrüdü aparıb, yenə qayıdır. Səsə M ə r c a n x a n ı m, C a v a h i r x a n ı m, F a t m a x a n ı m eyvana çıxırlar.

C a v a h i r x a n ı m. Bu yazıq kişini nə üçün döyürlər?

M ə r c a n x a n ı m. Görünür bir günahı var.

F a t m a x a n ı m. Kişidə can qalmadı, o daha dirilməz!

A t a k i ş i. Ömrünü sənə bağışladı, xan!

Ə k b ə r A n a x a n ı m ilə E l o ğ l u n u gətirir.

Ə k b ə r. Gətirdim xan!

A n a x a n ı m (*Poladı yerdə ölü kimi sərilmiş görüb*). Vay, vay!..

Özünü onun üstünə atmaq istəyir. Səməndər qolundan tutub qoymayır.

E l o ğ l u. Ata!..

Özünü atasının üstünə atmaq istəyir. Əkbər qolundan bərk tutub çəkir.

Ə k b ə r. Sakit ol! Çəkil!

X a n. Bu ilan yumurtasını da soyundurun! Bunların toxumu kəsilməlidir!

Səməndər Eloğlunu soyundurmaq istərkən Anaxanım Eloğlunu bərk qucaqlayır.

A n a x a n ı m. Vay!.. Onu buraxın, məni öldürün!..

S ə m ə n d ə r. Qalx, arvad! Sənə də növbə çatacaq, tələsmə!

A n a x a n ı m Qoymaram!.. Buraxın!

E l o ğ l u. Ana, yalvarma!.. Yazıq anam!..

C a v a h i r x a n ı m. Mərcan, ürəyimə ağır gəlir. Bizim bu xeyir iş üçün gəlişimizdə bu qan heç yaxşı deyil. Heç olmasa arvadı, oğlanı xan bizə bağışlasın.

M ə r c a n x a n ı m. Xan, qonaqlarımız səndən təvəqqe edirlər ki, arvadı, oğlanı onlara bağışlayasan.

X a n. Yaxşı, qurban olsunlar qonaqlara. (*Əli ilə Polada işarə edərək*) A gədə, onu da atın tövləyə!

Poladı Atakişi ilə Səməndər götürüb tövləyə aparırlar.
Eloğlu ağlaya-ağlaya ona tərəf gedir.

E l o ğ l u. Ata can!

A n a x a n ı m. Polad! Polad!..

Eloğlu birdən dayanır, vüqarlı vəziyyət alır.

E l o ğ l u (*Anaxanıma*). Ana, ağlama, atam bizə tapşırdı ki, kişi qızı, kişi oğlu namərd qabağında ağlamaz!

P ə r d ə

ÜÇÜNCÜ ŞƏKİL

Səhnə xanın həyətini təsvir edir. Anaxanım eyvanda xalçaları çırpır, Eloğlu qəmli-qəmli anasına baxır. T e l l i aşağı otaqdan çıxır.

T e l l i. Ay yetim, qarabaşı çağır bura!

E l o ğ l u. Ana! Səni çağırır.

Anaxanım xalçaları eyvanda qoyub aşağı enir.

T e l l i. Sən niyə boş bikar durmusan?

E l o ğ l u. Çobanlara çörək aparacağam.

T e l l i. Ey, çoban qızı! Sən çox qudurmusan. Səhərdən hardasan?

A n a x a n ı m. Sən kimsən, sən də bir kəndçi qızı deyilsənmi, Tısbağa qınından çıxdı, çanağını bəyənmədi. Mənimlə azğın-azğın danışma qudurğan özünsən, sözünü de.

T e l l i. Oho, sən bunda bir üzə bax! Bilmirsən axşamdan qalan bulaşıq qabları yumaq lazımdır?

A n a x a n ı m. Bilirəm, mənim də bir canım var. Yeddi yerə bölünə bilmərəm ki.

T e l l i. Canın da çıxar, bölünərsən!

A n a x a n ı m. Canın da çıxsın, gözün də!

M ə r c a n x a n ı m. Ey, qarabaş, tez ol yuxarı gəl, vaxt keçir, bu xalçalar niyə burda qalıb?

A n a x a n ı m. Çırpırdım, aşağıdan çağırdılar.

M ə r c a n x a n ı m. Canına çər çağırdılar. Ay qız Telli, qabları özün yu, it-qurd əlinə salma!

T e l l i. Baş üstə, xanım.

M ə r c a n x a n ı m. Ay gədə! Sən niyə əlləri qoltuğunda boş bekar dayanmısan? Get su tök, Telli qabları yusun!

Anaxanım xalçaları götürüb gedir. Eloğlu Tellinin əlinə su tökür.

E l o ğ l u. Ay Telli! Anamın üstünə çox bağırma, sonra yaxşı olmaz!

T e l l i. Neylərsən?

E l o ğ l u. Neylərəm? O qurdlu ürəyini parça-parça elərəm!

S ə m ə n d ə r. A gədə, yetim, durma, arabadan çuvalları anbara daşı!

T e l l i. Bircə itil burdan səndən qan iyi gəlir.

Eloğlu həyətdən çıxır. A t a ki ş i gəlir.

S ə m ə n d ə r (*Atakişiyə*). Durma, sən də get daşı, boş durmaq olmaz!

Səməndər Tellinin yanına gedib, onunla yavaşdan söhbət edir. A n a x a n ı m eyvanda görünür. E l o ğ l u dalında çuval gəlir.

A n a x a n ı m. Can, yetim bala! Canın bu ağır yüklər altında çıxacaq. Uşağın dərdi kişinin ölümünü də yadımdan çıxardıb.

B a l a o ğ l a n (*qaçaraq*). Dur, sən tək apara bilməzsən, bir ucundan sən tut, bir ucundan mən.

A n a x a n ı m. Sən ki yetimə kömək olursan, allah sənə kömək olsun, oğul!

Atakişi dalında çuval gəlir.

S ə m ə n d ə r. Ay arvad! Durma, tez aşağı en, inəkləri sağ, süd bişir, qaymağını tut, qatıq qoy, nəhrə çalxa! Günorta süfrəsinə tez yağ hazırla!

A n a x a n ı m. Ay bala! Mənim burda işlərim tökülüb qalıbdır.

S ə m ə n d ə r. Tez ol, vınqıldama! Bunlar sənin işindir. Tez, tez!

A n a x a n ı m. Qoy işlərimi qurtarım.

M ə r c a n x a n ı m (*Anaxanıma*). Yenə eyvandan aşağı nə höküm kəsirsən?

A n a x a n ı m. Höküm kəsmirəm, mənə deyir, en aşağı, inəkləri sağ, süd bişir...

M ə r c a n x a n ı m. Bəs necə, yoxsa elə bilirsən, sən bura xanımlığa gəlmisən?

A n a x a n ı m. Xanımlığa gəlməmişəm. Ancaq mənim də bir canım var. Deyirəm qoy işlərimi qurtarım, gəlim. Elə bağırır ki, tez ol, en aşağı!

M ə r c a n x a n ı m. Sən iş görmürsən vaxt keçirirsən.

A n a x a n ı m. Bəs bu işləri kim görür?

M ə r c a n x a n ı m. Belə başlasan, səni də kişinin yanına göndərərəm.

S ə m ə n d ə r (*Balaoğlana*). A gədə, sənin öz işin yoxdur? Qoy yetimin arxasına, özü aparar.

B a l a o ğ l a n. Apara bilməz!

M ə r c a n x a n ı m. Ana–balanın canı mumdan yaranmış.

S ə m ə n d ə r. Sən tez öz işinə get, qorxma, əriməz. Yetimin canı bərk olar, sən get atların altını təmizlə, qaşovla, arpa-saman ver!

T e l l i (*Anaxanıma*). Ay arvad, başımı yuyuram, gəl su tök!

M ə r c a n x a n ı m. Qollarını sallayıb nə durmusan? Tez ol çobanlara çörək bişir, gədə aparsın!

Gedirlər, Atakişi ilə Eloğlu həyətdə durmuşlar.

E l o ğ l u. Uf... Yazıq anam!

A t a k i ş i. Doğ ey günəş, çəkil ey duman! Üç aydır bu qapıda olursan, bir dəfə də üzün gülməyib.

E l o ğ l u. Mənim üzüm hələ gülməz.

A t a k i ş i. Nə qədər bu qapıdayıq, bizim üzümüz gülməyəcək!

Z ü m r ü d (*daxil olur*). Ata! Ata!

A t a k i ş i. Can, qızım, gəl yanıma! (*Qız sakitcə atasının yanında oturur)* Bax, bu qız üzügülər, oynaq, çiçək kimi bir qız idi. Üç il bundan əvvəl xan həyətdə adam döydürürdü, atan kimi o da matraq altında öldü. Qız onu görəndən xəstədir.

E l o ğ l u. Yazıq qız.

A t a k i ş i. Sən bunu gərək o zaman görəydin. Açılmamış təzə bir qönçə kimi idi. (*Balaoğlan əli qoltuğunda gəlir)* Sən niyə əlləri qoltuğunda gəzirsən, yeddi qıznan bir dərədə qalmamısan ki?

B a l a o ğ l a n. Başına dönüm, əmi, mənə bir çarə!

A t a k i ş i. Nə var? Nə olmuş?

B a l a o ğ l a n. Dərdim böyükdür. Bilirəm, bu gün mən də matraq altında öləcəyəm.

E l o ğ l u. Arvad kimi ufuldama, sözünü de!

B a l a o ğ l a n. At naxoşlayıb. Çər dəymiş, eşşək kimi yerə sərilib ağnayır, nə yeyir, nə içir. Görünür bərk naxoşdur.

A t a k i ş i. Bu çər dəymişə nə olub?

B a l a o ğ l a n. Bilmirəm əmi! Nə qədər çalışıram yerindən qalxmayır. Xana nə cavab verəcəyəm? Zalım oğlu bilsə. dərimə saman təpəcək.

E l o ğ l u. Atdır, naxoşlamış, buna sən neyləyəsən?!

B a l o ğ l a n. Bunu sən deyirsən. O zalıma söz qandırmaq olmayır. Elə deyəcək, sən naxoşlatmısan. Bir də gördün gözləri qızardı, di gəl qabağında dur görüm necə duracaqsan. Ölüncəyə qədər döydürəcək.

E l o ğ l u. Demək, sənin də ömrünə az qalıb. Vaxt ikən başına çarə qıl.

B a l a o ğ l a n. Nə çarə?

E l o ğ l u. Çobanların yanına qaç, onlar səni saxlar.

B a l a o ğ l a n. Yox, bu bir çarə deyil, mənə bir tədbir tökün!..

A t a k i ş i. Mənim ürəyim arxayındır, sənə heç bir şey olmayacaq.

E l o ğ l u. Nədən bilirsən?

A t a k i ş i. Bu qızdan, bu qanlı ocaqda qan olduğu gün qızın naxoşluğu başlayır. Qız bu gün çox sakitdir. Doğ ey günəş, çəkil ey duman!

X a n gəlir. Kənarda dayanır.

X a n. A gədə, Səməndər! Mehtərə de atları çəksin qapıya, kəndə gedəcəyik.

S ə m ə n d ə r. Baş üstə, xan!

B a l a o ğ l a n. Evim yıxıldı.

E l o ğ l u. Sənə qaç deyirəm, qaç çobanların yanına!

S ə m ə n d ə r. A gədə, Balaoğlan!

B a l a o ğ l a n. Nə deyirsən?

X a n. A gədə, atları qapıya çək!

B a l a o ğ l a n. Başına dönüm xan! At bir az xəstədir.

X a n. Necə? Heyvan oğlu heyvan, sənə hər gün deyirəm, ata yaxşı bax, qulağına girmir. O atın bir dırnağını yüz dənə sənin kimi tulaya dəyişmərəm, onun başından bir tük əksilə, başın bədənində qalmayacaq.

B a l a o ğ l a n. Neyləyim, xan. Baxmaq bundan artıq olmaz.

X a n. A gədə, Səməndər! Ata baş çək, gör necədir! (*Səməndər gedir*) Haram olsun sizə mənim çörəyim. Ürəyim heç sakit deyil. Deyəsən atın başında bir iş var. (*Xan özü də aşağı enərək, atı yoxlamağa gedir)* Ata bir şey olsa, diri-diri dərini başından soyacağam.

B a l a o ğ l a n (*tərəfə*). Yaman günlərim çatdı, mən neyləyim?

E l o ğ l u. Bura bax, gəl səni gizlədim.

B a l a o ğ l a n. Boş-boş danışma! Bu qurdlardan can qurtarmaq olar?

E l o ğ l u. Bura gəl! (*Qolundan tutub otağa çəkir. Böyük xalçanı açaraq)* Gir bunun içinə!

B a l a o ğ l a n. Bundan bir şey çıxmaz!

X a n (*uzaqdan*). Hanı o köpək oğlu?

E l o ğ l u. Sənə gir deyirəm!

Balaoğlanı xalçaya sarıyıb uzadır. Özü də, əlində bir daş qapının çıxmış mıxını düzəldir. X a n ilə S ə m ə n d ə r gəlirlər.

X a n. A gədə, hanı o köpək oğlu?

E l o ğ l u. Kimi soruşursunuz?

X a n. Mehtəri.

E l o ğ l u. Bilmirəm, xan! Bir az bundan əvvəl burda idi.

X a n (*Səməndərə*). O köpək oğlunu bu saat tapmalısan! (*Gedir)*

S ə m ə n d ə r. A gədə, yetim, bilmədin hara getdi?

E l o ğ l u. Yox, bilmədim.

S ə m ə n d ə r. Sən bir həyət-bacanı gəz. Mən onun dalınca gedirəm.

Gedir. Telli qapının ağzından içəri baxır.

T e l l i. A gədə, bu saat o mehtər sənin*lə* danışırdı, necə getdi ki, sən görmədin?

E l o ğ l u. Mən ona keşikçi deyiləm ki... Görəsən hara qaçdı.

T e l l i. A yetim, burda sənin əlin var, de görüm onu harda gizlətdin?

E l o ğ l u. Mən nə bilim! Adam gizlədənəm?

T e l l i. Canın yansın, gör üstümə necə atılır!

E l o ğ l u. Canını da alaram. Əvvəl-axır sən mənim əlimdə öləcəksən.

T e l l i. Görürəm, səndən hər şey çıxar.

S ə m ə n d ə r gəlir.

S ə m ə n d ə r. Gədə tapılmadı?

T e l l i. Onu, bax, bu canı yanmış itir-batıra saldı. Bura gəl, bircə onun otağını axtar.

S ə m ə n d ə r. Elə yerlərə girməz.

T e l l i. Sənə deyirəm içəri bax!

S ə m ə n d ə r (*otağa gedir).* Ay qız, o buralarda nə gəzir.

E l o ğ l u. Ay-hay, tapdın ha!

X a n. A gedə, Səməndər!

S ə m ə n d ə r. Nə buyurursan, xan?

X a n. Mehtər tapılmadı?

S ə m ə n d ə r. Yox, başına dönüm, axtarıram.

X a n. Tapılmasa bu həyətdə bir divan quracağam ki, bütün dünya tamaşasına dursun.

S ə m ə n d ə r. Axtarıram, xan.

X a n. O tapılmalıdır... Yoxsa... Tez ol atı yoxla, gör necədir!

Gedirlər. Eloğlu palazı açır.

E l o ğ l u. Balaoğlan! Tez ol qaç! Çobanların yanına qaç!

B a l a o ğ l a n. Həyətdə görən olmasın, yaxşı bax!

E l o ğ l u. Qorxma, heç kim yoxdur.

Balaoğlanı qaçırtmaq istərkən Səməndərin səsi gəlir.

S ə m ə n d ə r. Bu it oğlu bizi işə saldı.

Telli otaqdan çıxıb Səməndərə tərəf yüyürür.

S ə m ə n d ə r. At öldü. İş fırıqdır. Tapılmasa, xan yaxamdan əl çəkməyəcək... Ancaq hələlik atın ölməsini xandan gizlətmək lazımdır.

T e l l i. Gəl bura, qorxma, gedəni tapmışam.

S ə m ə n d ə r. Hardadır?

Eloğlu onları qapıdan güdür

T e l l i. Böyük xalının içində. Sən gələn kimi mən otağa girib yetimi pusdum. Balaca bir deşik var, ordan baxırdım. Sən ki, otaqdan çıxdın, Eloğlu xalını açıb, gədəni qaçırtmaq istədi. Sonra sənin səsin gəlincə yenə xalının içinə büküb gizlətdi. Otağa girib tutmaq istədim, qorxdum əlimdən qaçsın. Bir də bilirsən, bu yetimdən mən necə qorxuram! Durma gəl, mehtəri diri tutub əlinə verim.

E l o ğ l u (*Balaoğlanı sandıqda gizlədir*). Balaoğlan, durma, gəl gir sandığa!

Onu gizlədir. Özü də bükülmüş xalının üstə uzanır.

T e l l i. A gədə, qalx xalının üstündən!

E l o ğ l u. Niyə qalxım, uzanmışam.

S ə m ə n d ə r (*əlindən tutaraq*). Sənə qalx deyirlər.

E l o ğ l u. Qalx deyirsən, qalxaram. Ancaq nə üçün? Nə səbəbə? (*Qalxır)*

T e l l i. Sən bilmirsən bu necə üzlü yetimdir. Qaya kimi, nə deyirsən, cavab verir. Aç xalını!

E l o ğ l u. Ona mənim gücüm çatmaz.

S ə m ə n d ə r. Görürəm sənin gözlərindən qan damır. Başını tez batırmaq gərəkdir.

E l o ğ l u. Sən ağılda adamlar mənim başımı batıra bilməz. Bilirəm, Balaoğlanı gəzirsən. Onun ağlı var, xalı içində gizlənməz!

Xalını açırlar. Xalı boşdur.

S ə m ə n d ə r. Yox, bir şey yoxdur...

T e l l i. Vay, canın yansın, gedə, bu it oğlunu sən xalıdan çıxarıb yenə xalıya bükəndə öz gözümlə gördüm. Bu nə oldu, yerəmi batdı, göyəmi çıxdı?

E l o ğ l u. Sənin yalançı gözün var, bundan sonra ona inanma.

T e l l i. Görürsən bu yetimi?

S ə m ə n d ə r. Onun əcəli çatmış, a gədə, çıx buradan!

Eloğlu ona qəzəbli baxışlarla baxır.

T e l l i. Mən bu gədədən qorxuram. Xəlvətdə əlinə düşsək, bizi boğar. Sən də özünü ondan qoru.

X a n gəlir.

X a n. A gədə, Səməndər!

S ə m ə n d ə r. Bəli, başına dönüm, nə buyurursan?

X a n. At necədir?

S ə m ə n d ə r. İndi bir az rahatdır.

X a n. Gədədən nə xəbər?

S ə m ə n d ər. Xan, dünyanı əldən salmışam, tapılmır.

X a n. Eşşək oğlu eşşək, necə tapılmır? Bu gün o tapılmalıdır!

S ə m ə n d ə r Axtarıram, xan!

X a n. Ata yenə baş çək, gör necədir?

Xan gedir.

E l o ğ l u (*divarın deşiklərini bir-bir gözdən keçirir*). Bu it qızı bizi görür, çarə yoxdur, qaçırmaq lazımdır. (*Sandığın ağzını açır)*

Baloğlan, durma, tez qaç!

B a l a o ğ l a n. Qorxuram, həyətdə görərlər.

E l o ğ l u. Həyətdə heç kim yoxdur. Sənə qaç deyirəm. Birbaş çobanların yanına!

Balaoğlan qaçmaq istərkən Səməndərin səsi gəlir.

S ə m ə n d ə r. Telli, Telli, bura gəl!

T e l l i (*Səməndərə tərəf qaçır*). Durma, tapmışam.

S ə m ə n d ə r. Eh... sən də bu yalanı-palanı burax!

T e l l i (*əli ilə anladır*). Sən gedən kimi sandığın ağzını açdı. Gedəni çıxartdı. qaçırtmaq istərkən yenə sandıqda gizlətdi. Sən bircə gəl!

S ə m ə n d ə r. Telli, yetim demişkən, daha sənin gözlərinə inanmıram. Başına çarə et!

T e l l i. Nə çarə?

S ə m ə n d ə r. Mehtər tapılmasa, onun acığını xan məndən alacaq, qaçmaqdan başqa çarə yoxdur.

T e l l i. Hara? A kişi, dəli olmamısan ki? Sənə adam kimi söz deyirəm, sən bircə gəl!

Eloğlu qapıdan onların danışığını eşidir, rəfdən başı kəsik böyük qabağı götürüb, Balaoğlanın başına taxır.

E l o ğ l u. Balaoğlan, başqa çarə yoxdur, tez ol gir hovuzun içinə! Tərpənmə!

Onu həyətdəki hovuzun içinə soxur, Səməndər ilə Telli gəlir.

T e l l i. Bircə bu sandığı aç!

S ə m ə n d ə r (*sandığın içinə baxır*). Sənə dedim ki, gözlərin səni aldadır.

T e l l i (*xalçanın da içinə baxır*). Bəs bu it oğlu hanı? Öz gözümlə gördüm.

E l o ğ l u. Sənin nə gözünə inanmaq olar, nə də sözünə. Kişini uşaq kimi ələ salıb oynadırsan.

S ə m ə n d ə r. Mən getdim, başına çarə qıl!

T e l l i. Qoymaram, özümü öldürərəm, əvvəl-axır gedəni tapacağam. Özünü dağa-daşa salma.

S ə m ə n d ə r. Sən tapınca xan da mənimkini mənə verər.

T e l l i. Qorxma, mən onu tapacağam.

X a n. A gedə, S ə m ə n d ə r!

S ə m ə n d ə r. Bəli, xan, nə buyurursan?

X a n. At necədir?

S ə m ə n d ə r. Bir az rahatdır, daha ağnamır, Allah ona verən bəlanı mənim canıma versin. Bircə arxayın ol!

X a n. Gedədən nə xəbər?

S ə m ə n d ə r. Hələ ki, tapmamışam, izinə düşmüşəm, tapacağam.

X a n. Tapılmasa, vay halına, yaxşı axtar!

Ə k b ə r həyətə gəlir.

S ə m ə n d ə r. Yaxşı gəldin. Bura bax, xanın atı naxoşlayıb, mehtər də qorxusundan qaçıb gizlənib. Xan onu axtarır. Bu yetim yerini bilir. Gəl onu cəzaya tutub boynuna qoyaq.

Ə k b ə r. Bu nə çətin işdir. Yetimi yıx yerə, matrağı al əlinə beş-on matraq yeyəndən sonra yerini deyər.

S ə m ə n d ə r. Gəl bura, bu işi sənsiz edə bilmərəm. Zalım oğlunun gözlərindən qan damır.

Ə k b ə r. Yoxsa qorxursan?

S ə m ə n d ə r. Qorxmuram, ehtiyat edirəm. Qorxuram əlimdə ölsün.

Ə k b ə r (*Eloğluya*). Ey, mehtəri harda gizlətmisən?

E l o ğ l u. Heç bir yerdə.

S ə m ə n d ə r. Doğrusunu de!

T e l l i. Yalan deyir. Mehtəri bu gizlətmiş, yerini demir.

S ə m ə n d ə r (*Eloğlunun qolundan çəkərək*). Bura gəl!

E l o ğ l u (*qolunu dartaraq*). Gəlirəm, qolumu burax!

Ə k b ə r. Pəh, yarma da daşarmış!

E l o ğ l u. Yağlı eldən olanda daşar.

S ə m ə n d ə r. Çox danışma, mehtərin yerini göstər! (Matraq ilə vurur)

E l o ğ l u. Boş yerə mənə dolaşmayın, mən heç nə bilmirəm. (*Matrağı dartıb Əkbərin əlindən alır)*

Ə k b ə r. Səməndər! Sən o yandan, mən bu yandan, tut bu yetimi! (*Eloğlu əlindəki matraq ilə onların baş-gözünü əzir, nəhayət, onu tuturlar)* Çək, çək, ağaca bağlayaq!

E l o ğ l u (*dartınır*). Buraxın! Alçaqlar!..

S ə m ə n d ə r. Əlimizdən qurtarmazsan. Telli, telli, kəndiri gətir, qollarını bağla!

Əkbər ilə Səməndər Eloğlunu tuturlar. Telli onun əllərini bağlayır.

E l o ğ l u. Məndən ən istəyirsiniz? Mən adam gizlədənəm?

Ə k b ə r (*matraq ilə vurur*). Mehtərin yerini söylə!

E l o ğ l u. Vicdansızlar! Siz məndən nə istəyirsiz? Bilmirəm deyirəm.

S ə m ə n d ə r (*vurur*). Mehtərin yerini göstər!

T e l l i. A yetim, de canın qurtarsın.

A n a x a n ı m (*eyvandan görüb qışqıra-qışqıra aşağı qaçır*). Balamı nə üçün döyürsünüz? Yiyəsizdir, atasızdır. Buraxın oğlumu!..

S ə m ə n d ə r (*matraq ilə vurur*). Di tez ol, göstər yerini!

E l o ğ l u (*anasına*). Mən bilmirəm.

A n a x a n ı m. O yiyəsizdir? Özümü öldürərəm. Buraxın balamı!

Ə k b ə r. Bunun xəbəri yoxdur olsa deyərdi. Sonra qana düşərik.

Eloğlunun qolunu açır. Anaxanım oğluna sarılıb ağlayır.

E l o ğ l u. Ağlama! Namərd qabağında kişi qızı ağlamaz!

Ə k b ə r. Səməndər, mən getdim, işim var.

Gedir. X a n gəlir.

X a n. A gedə, Səməndər! At necədir?

S ə m ə n d ə r. İndi bir az yaxşıdır, xan! Rahatlanır.

X a n, Gedə tapılmadı?

S ə m ə n d ə r. Görünür bağdadır. İndi Əkbər ilə bağı axtaracağıq.

X a n. Tapılmasa, səhərə salamat qalmayacaqsan. (*Gedir)*

T e l l i. Doğrudan, bağa yaxşı baxmısanmı?

S ə m ə n d ə r. Ötəri baxmışam.

T e l l i. Yetim gedəni ora qaçırmış olacaq. Sən get bağı axtar, mən də burda göz-qulağam, tez, qorxuram.

Səməndər gedir. Telli eloğlunu güdür. Eloğlu hovuza yanaşır qabağı götürüb Balaoğlanı qaçırmaq istərkən Tellini görür.

E l o ğ l u. Vay, bu küpəgirən yenə gördü. Başqa çarəm qalmadı. (*Qabağı yenə Balaoğlanın başına qoyur və qayıdır)*

A t a k i ş i. Sağ ol, Eloğlu! Elin mərd oğlusan, sağ ol!

E l o ğ l u. Dünyada, mərdlik qalacaq!

Telli qapıya tərəf gedir. Eloğlu Balaoğlanı hovuzdan çıxarıb paltarını qurulamaq üçün onu otağa salır.

A t a k i ş i. Vay, Balaoğlan, sən buradasan?

E l o ğ l u. Sus, əmi! Balaoğlan, o Telli kəsmiş səni yenə gördü, axırıncı bir tədbirim var (*Köhnə böyük bir zənbilə kəndir bağlayır. Bir ucunu ağaca bağlayır. Balaoğlanı zənbilin içində oturdur. Atakişiyə*) Əmi, gəl kömək elə, bunu çəkək yuxarı!

A t a k i ş i. Vay səni, Eloğlu! Aslansan, aslan! (*Zənbili yuxarı çəkirlər)* Balaoğlanı burda tapsalar, üçümüz də fələyin xərcinə gedərik. Bunu bilirsənmi?

E l o ğ l u. Bilirəm. Qul kimi yaşamaqdansa, mərd kimi ölmək yaxşıdır.

T e l l i ilə S ə m ə n d ə r gəlir.

T e l l i. Gəl bura, mehtəri diri tutub verim əlinə, bax gör, bu kimin ağlına gələr. (*Qabağı götürür)* Vay, şeytan oğlu şeytan, yenə gözdən itdi.

Eloğlunun qapısına tərəf gəlirlər. Eloğlu görür ki, Balaoğlanın ayağı zənbilin deşiyindən görünür. Tez bir palaz götürüb zənbilin altına salır. Sonra Səməndərə yanaşır.

E l o ğ l u. A kişi, bu arvadın sözünə inanma! Bir gəl, əhvalatı sənə danışım.

S ə m ə n d ə r. Nə deyirsən, yetim?!

E l o ğ l u. Adam atadan yetim olmaz, ağıldan yetim olar. Gəl, burda otur. Əhvalatı sənə başa salım. (*Səməndəri zənbilin altına saldığı palaz üstündə oturdur. Telliyə)* Telli, gəl, səndə otur!

T e l l i. Mən burdan baxıram.

E l o ğ l u. İndi qulaq asın! Biz, uşaqlıqda itirdiyimiz şeyi tapmaq üçün həmişə bir şer oxuyardıq. İndi həmin şeri oxuyum, o saat Balaoğlanı tapacaqsınız. Bir qulaq asın! (*Əllərini sözlərin ahənginə uyğun şəkildə oynada-oynada)*

Bostan kəlikdir, ay bala,
Quzun əmlikdir, ay bala,
Ayağını çək yuxarı,
Zənbil dəlikdir, ay bala!

T e l l i. Bu nə sözdür, uşaqda bir hiyləyə bax!

S ə m ə n d ə r (*əlini havada oynadaraq*). Pəh-pəh, söz danışdı, ləzzət apardıq! Bəs hanı? Sən bizə mehtərin yerini göstər!

Balaoğlan zənbilin deşiyindən ayağını yuxarı çəkmək istərkən kəndir qırılır, tappıltı ilə Səməndərin üstünə düşür. Eloğlu qışqırır.

E l o ğ l u. Vay, zəlzələ!.. Köməyə gəlin, zəlzələ!..

Palazı tez Səməndərin üstünə çəkir. Telli qorxudan qaçır. Eloğlu Balaoğlanı qapıdan qaçırır.

S ə m ə n d ə r. Vay, vay, belim sındı!

E l o ğ l u. Dinmə, zəlzələdən yaxşı qurtardın.

A t a k i ş i. Yer bircə dəfə ayağımızın altından getdi. Bir də getsəydi, dağı dağ üstə qoymazdı.

E l o ğ l u. Çox şükür, yaxşı qurtardıq, əmi!

S ə m ə n d ə r (*ufuldaya-ufuldaya ayağa qalxır*). A yetim, hayıfını yaxşı aldın, de görüm zənbilin içindəki daş idi, nə idi? Belimdə tutar qoymadı. Vay!.. (*Belini əlləri ilə tutur)*

E l o ğ l u. Daş nədir, a kişi, paltarımı asmışdım.

S ə m ə n d ə r (*belini çəkərək, acıqlı Eloğluya baxır və qapıdan çıxarkən*). Telli, mən getdim. Sağ ol! Sən də başına bir çarə qıl. (*Gedir)*

T e l l i (*ağlaya-ağlaya Səməndərin dalınca qaçaraq*). Hara gedirsən? Qoymaram!

A t a k i ş i (*Eloğlunun alnından öpərək*). Sağ ol! Ağıllı bala, sağ ol! (*Bir əli ilə Eloğlunu qucaqladığı halda, o biri əlini havada oynadaraq)* Doğ ey günəş, çəkil ey duman!

P ə r d ə

ÜÇÜNCÜ PƏRDƏ

DÖRDÜNCÜ ŞƏKİL

Səhnə kiçik dağ ətəyini təsvir edir. Orta tərəf qamışlıqdır. Sol tərəfdə köhnə daxma, yaxında dərə vardır. Yağış yağır, E l o ğ l u paltarını soyunub altına qoymuşdur. Çobanlara apardığı xurcun içindəki çörəyi də yaş olmasın deyə, altında gizlədib. Göyə baxır.

E l o ğ l u. Sus, ey üstümdə alovlu ilan kimi oynayan şimşək! Sus, ey lovğalanıb guruldayan ildırım! Sizdəki o qüvvə, o alov məndə olsaydı, başqa cür guruldar, başqa cür alovlanardım. (*Düşünür)* Uf, ana, ana! Yazıq ana, səni bu zalımların zülmündən qurtardığım günü görsəydim, heç ölməzdim. (*Yağış kəsir. Eloğlu paltarını geyir. Getmək istərkən qarşısına qoca qarı çıxır)* Xoş gördük, nənə!

Q a r ı. Xoş günün olsun, oğlum! (*Əlini ona uzadaraq)* Acam, çörəyin varmı?

E l o ğ l u (*çuvaldan bağlı bir dəsmal çıxarır, dəsmalı açıb içindəki çörəyi qarıya verir*). Nənə, bu çörək öz payımdır, al ye!

Q a r ı. Sağ ol, oğlum! Görürəm çox insaflı oğlansan. Hara gedirsən?

E l o ğ l u. Çobanlara çörək aparıram.

Q a r ı (*ona diqqətlə baxır*). Ay oğul! Üst-başını qurudur, bu yağış səni tutmadımı?

E l o ğ l u. Tutdu, nənə, tutdu.

Q a r ı. Bəs necə oldu ki, islatmadı?

E l o ğ l u. O məni islada bilmədi.

Q a r ı. Neylədin ki, islada bilmədi?

E l o ğ l u. Bu sirdir, demərəm.

Q a r ı. Deyərsən, oğlum. Bax, bu ağacı sənə verərəm, onda deyərsən.

E l o ğ l u. Eh, o ağacı neyləyirəm, meşələr dolu ağacdır.

Q a r ı. Oğul! Bu o ağaclardan deyil. Bu da sirli ağacdır. Hər kimə vurub, yapış desən, yapışar, açıl desən, açılar.

E l o ğ l u. Aha!.. elədir. Onda yaxşı ağacdır, ver, sirrimi sənə söyləyim.

Q a r ı. Al, oğul, söylə.

E l o ğ l u. Nənə, bu qədər çətin iş deyil. Gördüm yağış yağır, tez paltarımı soyundum, üstünə bir daş qoyub oturdum. Yağış kəsəndən sonra geyindim.

Q a r ı. Ağıl yaşda deyil, başdadır. Sən bunu kiçik şeymi bilirsən? Bunu hər kəs düşünə bilmir. Görürəm ağıllı oğlansan, oğlum, ağacı yaxşı saxla. Onu mən sənə verməyə gətirmişdim. Xalqımın biliyidir. Onun ilə vətənini, xalqını qoru!

E l o ğ l u. Sən kimsən, ay nənə?

Q a r ı. Bilirsən, oğul, tələsmə! Hələlik sağ ol.

E l o ğ l u. Sağ ol, nənə can. (*Qarının arxasınca baxır)*

E l o ğ l u. Sən bu kiçik ağacda hünərə bax: yapış deyirsən, yapışır, açıl deyirsən, açılır. (*Çuxurda bir qamış görür)* Ay, nə yaxşı qamışdır!

Q a r ı (*ona tərəf dönərək*). Oğlum, o qamışı kəs, tütək qayır.

E l o ğ l u (*qamışı kəsir*). Nənə can, sən bu kənddə yaşayırsan?

Q a r ı. Yox, oğlum, bu kənddə yaşamıram. Bütün bu yerlər mənim məskənimdir. Nə gözəl tütək qayırdın, bir çal görüm!

Eloğlu tütəyi çalır, tütək bu sözləri oxuyur: Sən ey məni çalan oğlan,

Ey igid, qəhrəman oğlan,
Bu səs elin gur səsidir,
Dağlar yıxan qüvvəsidir.

Durma, xalqın gücünü al!
Get, düşməndən özünü al!
Qoru bu əziz ölkəni,
Qoru xalqı, həm vətənini!

E l o ğ l u (*heyrətlə*). Vay, nənə can! Bu tütək insan kimi danışır.

Q a r ı. Oğlum! O səs bu odlu köksümdə bəslədiyim xalqın səsidir, səni köməyə çağırır.

E l o ğ l u. Məni köməyə çağırır... Mənim yüz canım olsa, xalqımın, vətənimin yolunda qurban verməyə hazıram.

Q a r ı. Belə oğul olduğun üçündür ki, xalq əvvəlcə sənə öz biliyini verdi. İndi də o öz sarsılmaz qüvvətini sənə tapşırır. Qorxma, xalqın qüvvəti yenilməzdir. Dağlara qarşı dursan, parçalar. Ah... demək, mənim də bəxtiyarlıq günlərim yetişdi. Daha köksümdə sevə-sevə bəslədiyim bu xalqın ah-naləsini deyil, şən səsini, sürəkli qəhqəhəsini eşidəcəyəm.

E l o ğ l u (*qollarını açaraq*). Ey bizi qoynunda bəsləyən böyük ana! Ey sevimli, əziz vətən, bu sənsən? (*Qucaqlayır)*

Q a r ı. Mənəm, oğlum, mənəm, ağıllı və namuslu oğullarımla iftixar edirəm. Get xalqını, Vətənini Rüstəm xanın pəncəsindən qurtar! Elsiz iş görmə! Bir əldən səs çıxmaz! Xalqı köməyə çağırmaq istədiyin zaman tütəyi göyə tərəf tut. O zaman səsi hər tərəfə yayılacaq. Bütün el axışıb köməyə gələcək.

E l o ğ l u. Gözəl Vətən! Əziz, sevimli ana! Xalqımın biliyi ilə, xalqımın qüvvəti ilə gedirəm. Gedirəm səni qorumağa. Mənə xeyirdua ver!

Q a r ı. Get, oğlum, get! Uğurlu olsun səfərin! Yoluna günəş doğsun, çiçəklər səpilsin!

Eloğlu qarının əlini əlləri içində sıxaraq öpdükdən sonra yavaş-yavaş geri çəkilir, hər ikisi bir-birinə baxa-baxa ayrılırlar. Əkbər yoxsul bir qadının oğlağını qucağına alıb aparır. Zəhra bir ətəyindən, oğlu o biri ətəyində tutub dartırlar.

O ğ l a n. Oğlağımı ver, oğlağımı ver... (*Ağlayır)*

Z ə h r a. Bura ver uşağın oğlağını! Yetimin göz yaşını axıtma!

Ə k b ə r. Çəkil, arvad! Bir təpik ilişdirərəm canın çıxar. Bəs xana toy payı verməyəcəksən?

Z ə h r a. Ay kişi, toy payı verməyə mənim nəyim var? Bir oğlağdır, o da uşağındır. Gününü həyətdə onunla keçirir. Gəl insaf et, bu yetimi gözüyaşlı qoyma!

Ə k b ə r. Çəkil deyirəm, yoxsa!..

O ğ l a n. Bura ver oğlağımı!

Ağlayır. E l o ğ l u Əkbərə yaxınlaşır.

E l o ğ l u. Bu oğlağı hara aparırsan?

Ə k b ə r. Oho, bunun bir azğınlığına bax! Üstümə necə bağırır! Bu oğlaq olmasaydı, səninkini sənə verərdim.

E l o ğ l u. Uşağı ağlatma, oğlağı ver!

Ə k b ə r. Əl çək, yetim, yoxsa canın əlimdə çıxar.

Z ə h r a. Başına dönüm, ay oğul! Xan toy eləyir, mənə nə! Mənim nəyim var ki, xana toy xərci verim? Bu oğlaq da uşağındır. Onu canından artıq sevir.

Ə k b ə r. Məndən kimə şikayət edirsən? O da xanın qapısında nökərdir.

E l o ğ l u. Xanın nökəri sənin kimi namussuzlardır. Mən xalqımın nökəriyəm. Bura ver oğlağı!

Bərk çəkir, oğlağı oğlana tərəf atır. Oğlan oğlağı götürüb qaçır.

Ə k b ə r. A yetim, indi o qədər böyüdün ki, əlimdən oğlaq alırsan?

E l o ğ l u. Canını da alaram! Camaata dolaşma!

Ə k b ə r (*ona hücum edir*). Sərçə kimi boğazını üzüb ataram.

E l o ğ l u. Al, alçaq (*Bir sillə vurur. Əkbər dərəyə yıxılır)* Sənin kimi xainlərin cəzası budur.

Z ə h r a. Başına dönüm, ay oğul! Sən neylədin? Öldümü?

E l o ğ l u. Atası da yandı.

Zəhra (*heyrətlə*). Dağ kimi kişi bir yumruqla yerə yıxıldı. Səni doğan anaya qurban olum! Nə qeyrətli, güclü oğlansan! Xan bilsə, işimiz nə olar?

E l o ğ l u. Qorxma, heç bir şey olmaz!

Z ə h r a. Nə bilim. Başına dönüm, ay oğul! Uşaq olsan da, görürəm igidsən, pəhlivansan. Ancaq gedib xana xəbər versə, bizim lap axırımıza çıxar.

E l o ğ l u. Xala can! Otur yanımda! Qorxma, bundan sonra sənə heç kəs əl uzada bilməz!

O ğ l a n (*keçisi ilə gəlir. İpindən tutub, oynada-oynada oxuyur*):

Keçim, keçim, şən keçim,
Atlanıb düşən keçim.
Böyü, oğlaq doğ bizə,
Südündən ver mən içim.

E l o ğ l u. Sağ ol, sağ ol! Bu sözləri kimdən öyrənmisən.

O ğ l a n. Heç kimdən, özüm qoşmuşam.

E l o ğ l u. Afərin, yaxşı qoşmusan.

Z ə h r a. Bax, sən də bunun kimi qoçaq ol. Dadına çatmasaydı, oğlaq getmişdi.

O ğ l a n. Hə, getmişdi, heç verərdimmi?

Z ə h r a. Neylərdin? Gücün çatmazdı.

O ğ l a n. Sən də mənə kömək etsəydin, gücüm çatardı.

A t a k i ş i (*gəlir*). Xoş gördük, oğul!

Z ə h r a. Ayaqlarına qurban olum, nə yaxşı ki, dadıma çatdı. Yoxsa uşağın oğlağını xana toy payı aparırdılar.

A t a k i ş i. Kim?

Z ə h r a. O ilan vurmuş Əkbər. Bu oğlan dadımıza çatdı. Uşağın keçisini alıb özünə verdi.

A t a k i ş i. Bəs Əkbər nə oldu?

Z ə h r a. Dinmə, heç kim bilməsin. Bu oğlan onu bircə yumruq ilə vurub dərəyə saldı. Başına dönüm, meyidi buradan uzaqlaşdırın. Xan bilsə, ətimizi şişə çəkər.

A t a k i ş i. Qorxma heç bir şey olmaz! Bu mərd oğul səni saxlar.

Z ə h r a. Allah köməyi olsun, sən onu hardan tanıyırsan?

A t a k i ş i. Necə hardan tanıyırsan. Onu eldə tanımayan adam yoxdur.

E l o ğ l u. Hələ bir qulaq asın görün bu tütək nə deyir (*tütəyi çalır*):

Sən ey məni çalan oğlan!
Ey igid, qəhrəman oğlan!
Bu səs elin gur səsidir,
Dağlar yıxan qüvvəsidir.

Durma, xalqın gücünü al!
Get düşməndən özünü al!
Qoru bu əziz ölkəni,
Qoru xalqı, həm vətənini!

Z ə h r a. Ay oğlan! Bu nə qəribə tütəkdir. İnsan kimi danışır. Bu kimin səsidir?

A t a k i ş i. Bu sözlər kimindir?

E l o ğ l u. Bu tütək bizi Rüstəm xan il vuruşa çağırır. Xanın axır günləri gəlib çatmışdır.

Z ə h r a. Dilinə qurban olum! O günləri görəcəyikmi.

E l o ğ l u. Görəcəyik, xala, görəcəyik!

A t a k i ş i. Oğlum, bizi bu qəribə işlərdən agah et! Hələ bu tütəyi sənə kim verdi?

E l o ğ l u. Bax, bu çuxurda bitmiş qamışdan kəsib qayırdım. Çalmaq istərkən böyük anam xeyir-dua verdi, tütək dilə gəldi.

A t a k i ş i. Böyük anan kimdir?

E l o ğ l u. Bu ucsuz-bucaqsız Vətənim! O mənə gözəl bir qadın simasında göründü. – Oğul, tütəyi çal, – dedi. Mən çaldım. Əlimi əllərinin içinə alıb dedi: – Oğlum, sənə verdiyim bu ağac. (*Ağacı göstərir*) xalqın biliyidir. Bu tütək isə xalqın səsi, xalqın sarsılmaz qüvvətidir. Bununla xalqını, Vətənini düşməndən qoruyacaqsan.

A t a k i ş i. Doğ ey günəş, çəkil ey duman! Demək bəxtiyarlıq günlərimiz yaxınlaşır.

E l o ğ l u. Yaxınlaşır, əmi, yaxınlaşır!

Z ə h r a. Nə bilim, ay bala, görəsən o günü görəcəyikmi?

A t a k i ş i (*Eloğlunu qucaqlayıb bir az ona heyrətlə baxdıqdan sonra*). Eloğlu, sən ki, bizi bu qədər sevindirdin, mən də səni sevindirmək istəyirəm. İndi səni işdən agah etmək olar.

E l o ğ l u. Necə, əmi, nə var ki?

A t a k i ş i. Atandan xəbərin varmı?

E l o ğ l u. Bu nə sözdür? Atamın ölüsünü həyətdən sən özün götürüb aparmadınmı?

A t a k i ş i. Doğrudur, mən apardım. Mən nə üçün apardım, bilirsənmi? Kişinin ölüsünü sallaqxana köpəklərinin əlindən almaq, onu bir insan kimi basdırmaq üçün.

E l o ğ l u. Əmican, tez söylə, sən sözlü adama oxşayırsan!

A t a k i ş i. Ölünü min bir fənd ilə onların əlindən aldım. Dalımda oradan birbaş bura gətirdim. (*Əli ilə Zəhranın evini göstərir*)

Z ə h r a. Vay, bu oğlan yoxsa o kişinin oğludur?

A t a k i ş i. Dayan!

E l o ğ l u. Hə, hə, söylə, sonra?

A t a k i ş i. Onu dəfn etmək istərkən, birdən gözüm cənazəyə sataşdı. Kişinin əli tərpənirdi.

E l o ğ l u. Tərpənirdi? Bəs sonra?

Z ə h r a. Ay bala, biz onun üstündə nə zəhmətlər çəkdik. Halal xoşun olsun.

A t a k i ş i. Sonra kişi yavaş-yavaş özünə gəldi.

E l o ğ l u. Demək atam sağdır. Bəs hanı o?!

Z ə h r a. Oğlum, tez təpitmə qayırdım. Canına çəkdim. Kişi gözlərini açdı. Bir mənə baxdı, bir də Atakişiyə, o bizi yaxşı tanımadı.

A t a k i ş i. Yavaşca üç dəfə : – Eloğlu! – deyə səsləndi.

E l o ğ l u. Yazıq atam! Sonra?

A t a k i ş i. Bir həftə ona bu evdə müalicə etdik. Yazığın bədəni tuluğ kimi idi.

E l o ğ l u. Ah, yazıq atam! Sonra? De görüm sağdırmı?

A t a k i ş i. Arxayın ol, lap dəmir kimidir.

E l o ğ l u. Nə böyük bəxtiyarlıq! Əmi can, səni min yaşa! Durma, məni atamın yanına apar!

A t a k i ş i. Sən onu hələ görə bilməyəcəksən.

E l o ğ l u. Nə üçün?

A t a k i ş i. Çünki o indi burda deyil, onu çobanlarla dağa göndərdim.

E l o ğ l u (*qolları yanına düşür*). Dağa göndərdin?

Z ə h r a. Xanın qorxusundan qaçırtdıq, oğlum.

E l o ğ l u. Bəs mən onu nə zaman görəcəyəm?

A t a k i ş i. Elin azadlıq bayramında.

E l o ğ l u. Demək, azad könlümüzün çalxalandığı, coşğun sevinc ilə dalğalandığı gündə. Buna razıyam. (*Atakişinin əlini tutur)*

A t a k i ş i. Doğ ey günəş, çəkil ey duman!

Əlləri ilə dumanlara işarə edir. Q ə h r ə m a n ilə B a l a ğ o ğ l a n gəlir.

B a l a o ğ l a n. Eloğlu, yoxsa sən də zəlzələdən qaçmısan?

E l o ğ l u. Yox, mən qaçmamışam, sizə çörək gətirmişəm. Qaçan Səməndərdir.

B a l a o ğ l a n. Səməndər? O niyə qaçdı?

E l o ğ l u. Xanın qorxusundan, Balaoğlanı tapmasan, səni sağ qoymayacağam, deyirdi.

B a l a o ğ l a n. Səndə yaxşı xəbərlər var. Bəs Telli nə oldu?

E l o ğ l u. Nə olacaq, baş-gözünə vurub ağlayır.

B a l a o ğ l a n. Atdan nə xəbər?

E l o ğ l u. At öldü, xan yas içindədir.

Q ə h r ə m a n. Heç yasdan çıxmasın.

B a l a o ğ l a n. Bircə Səməndərdən danış! Mən qaçandan sonra nə oldu?

E l o ğ l u. Sən ki yuxarıdan şappıltı ilə düşdün başıma, mən tez palazı onun üstünə çəkib çığırdım: Vay, zəlzələ oldu, vay zəlzələ oldu!.. O, qorxudan dovşan kimi qısılıb qaldı. Sən qaçdın. Hərif ufuldaya-ufuldaya palazın altından çıxdı. İki əli ilə belini tutub, acıqlı-acıqlı üzümə baxdı: – Adə, yetim de görüm zənbilin içinə qoyduğun daş idi, nə idi? Belimi sındırdın. Mən ona dedim: daş nədir paltarımı qoymuşdum. O bir də üzümə acıqlı baxıb: – Yaxşı hayıf aldın, yetim, sənlə sonra görüşərik. Bunu deyib baş götürdü, qaçdı. Telli arxasınca ha qışqırdı, ha bağırdı, cavab vermədi.

Q ə h r ə m a n. Demək Səməndər də belə getdi. Sən bunun boyuna bax, tutduğu işlərə bax! Bu tədbirlər sənin ağlına hardan gəldi?

E l o ğ l u. Ehtiyac insana hər şeyi öyrədər.

Q ə h r ə m a n. Hovuzun içində başına qabaq keçirib gizlətmək kimin ağlına gələr? Balaoğlan bizə söylədikcə, gülməkdən qarnımız ağrayıb.

A t a k i ş i. Hələ yavaşın, Eloğlunun hünərlərini bundan sonra görəcəksiniz.

Uzaqda itlər hürüşür, bir p ə l ə n g çobanlara tərəf gəlir. Qəhrəman, Balaoğlan həyəcan içində.

B a l a o ğ l a n. Pələng birbaş üstümüzə gəlir.

Q ə h r ə m a n. Tez, tez çomaqları götürün!

B a l a o ğ l a n. Hamımız birdən hücum edək!

E l o ğ l u. Dayanın, nənəm bu işləri mənə tapşırıb, özüm ona cəza verəcəyəm. Siz çəkilin!

Q ə h r ə m a n. Yox! Eloğlu, bu zəlzələ oyunu deyil, əlindən gəlsin. Çəkil, o səni parçalar.

E l o ğ l u. Arxayın olun, o mənim qabağımda diz çöküb pişik kimi miyoldayacaq.

B a l a o ğ l a n. Oho, səndə bu hünər də var?

E l o ğ l u. Var, var. Siz geri durun, gəlir. (*Pələng hücum edir. Eloğlu əlindəki ağacı ona vurur)* Yapış!

Pələng yerə yapışır və çapalamağa başlayır.

B a l a o ğ l a n. Afərin, Eloğlu. Sən bu heyvana nə etdin?

E l o ğ l u. Xalqın biliyi ilə onu yerə yapışdırdım.

B a l a o ğ l a n. Necə yapışdırdın? Bu ki lap hikmətdir?

A t a k i ş i. Buna Eloğlu deyərlər!

E l o ğ l u. Bax, bu ağacı mənə nənəm bağışlayıb. O dedi ki: xalqın biliyidir, yaxşı saxla, bununla Vətəni, xalqı qoru!

A t a k i ş i. Sən bu ağac ilə dağı dağa yapışdırarsan.

Q ə h r ə m a n. Eloğlu, sənin bu işlərin bizə böyük müjdə verdi. Rüstəm xanın pəncəsindən qurtarmaq üçün bu ağac bizə çox kömək edər.

B a l a o ğ l a n. Pələngə bax, qurtulmaq üçün gör necə yalvarır!

Q ə h r ə m a n. Özündən qüvvətliyə rast gəldiyi üçün təslim olmaq istəyir.

E l o ğ l u. Siz çəkilin! Onu azad edəcəyəm. O bizə daha toxunmaz! (*Pələngə yanaşır və ağac ilə vurur)* Açıl!

Pələng ayağa qalxır, pişik kimi Eloğlunun ayaqlarına yalmanır. Eloğlu onun başını oxşayıb. Pələng qorxa-qorxa çəkilib gedir.

B a l a o ğ l a n. Sən bir bunun boyuna bax, gördüyü işlərə, göstərdiyi hünərə bax!

Q ə h r ə m a n. Onda aslan ürəyi var, aslan.

A t a k i ş i. Aslan nədir, onda xalqın polad kimi sarsılmaz gücü, qəlbi var. Eloğlu, tütəyi çal görək!

E l o ğ l u (*tütəyi çalır*):

Sən ey məni çalan oğlan,
Ey igid, qəhrəman oğlan,
Bu səs elin gur səsidir,
Dağlar yıxan qüvvəsidir.

Durma, xalqın gücünü al!
Get, düşməndən öcünü al,
Qoru bu əziz ölkəni,
Qoru xalqı, həm Vətəni!

Bu sözləri dağlardan gələn əks-səda təkrar edir. Hamı heyrət içində o səsi dinlərkən

P ə r d ə

DÖRDÜNCÜ PƏRDƏ

BEŞİNCİ ŞƏKİL

Xanın bağıdır. Gövhər xanımın toyuna hazırlıq gedir Eloğlu, Atakişi, Telli, Anaxanım palazları, xalçaları süpürür, təmizləyirlər.

C a v a h i r x a n ı m (*Anaxanıma*). Ey, qarabaş, palazları yaxşı təmizlə! Adımıza layiq sahman düzəldin!

X a n (*amiranə*). Bu xalçanı mənim taxtımın üstünə sal! (*Cavahir xanıma)* Gedək, bir otaqlara da baş çəkək! (*Gedirlər)*

T e l l i. Qan qusmuşlar, bax, nə hökm kəsir!

A t a k i ş i. Vaxt var idi sən onlardan da pis hökm kəsirdin. Səməndər gedəli dilin qarnına girmiş.

E l o ğ l u. Telli indi çox dəyişib, bizə yaxınlaşır.

T e l l i. Hələ çox dəyişəcək. Səməndər məni bir gün görməsəydi dəli olardı. Kişi canının qorxusundan baş götürüb elə qaçdı ki, heç dalına da baxmadı. Belə zülm olar?!

E l o ğ l u. Neyləsin, canını qurtardı, qalsaydı, onun da canı matraq altında çıxacaqdı.

T e l l i. Gördüm, bala, gördüm.

Anaxanım çiynində xalı gedir.

A n a x a n ı m. Mənim bu qapıya gəldiyim günə min lənət! Kaş o gün bu xalçanı verəydim. Bəlkə quduz xan kişidən əl çəkəydi. (*Ağlayır)*

E l o ğ l u (*gülə-gülə*). Ana, bu gün el bayramıdır. El qızı öz bayramında ağlamaz. (*Süpürgəni götürüb süpürə-süpürə)* Çəkilin, çəkilin, xalçaların üstünü özüm süpürəcəyəm.

A n a x a n ı m (*ona acıqlı baxaraq*). Yaxşı, yaxşı sən də get-gedə yaltaqlanırsan.

A t a k i ş i. Anaxanım, bu gün Eloğlunun kefinə heç kim dəyməsin gərək.

T e l l i. A yetim, nə var? Xeyir olsun, bu gün yaman əl-ayaq açmısan. Üzün, özün gülür.

A t a k i ş i. Gövhər xanımın toyudur.

E l o ğ l u. Səməndər yaxşı qaçdı qurtardı, bu günü görmədi.

T e l l i. Elə qurtardı. Məni yanar təndir içində qoyub getdi. Hələ bilmirəm bu Əkbərə nə oldu?

A t a k i ş i. Mən də buna çaşıb qalmışam. Bu zalım oğlu nə üçün yoxa çıxdı?

T e l l i (*Eloğlunun işləməsinə baxaraq*). Yetim yaman güclənib, ayaqlarını yerə basanda yer titrəyir.

E l o ğ l u (*süpürə-süpürə*). Çəkil, çəkil, bayram aşıma duz qatma!

Z ü m r ü d. Ata, ata!

A t a k i ş i. Can ata, qızım, sən də gəldin? Başını qucaqlayıb. Nazlı qızım, duzlu qızım!

Z ü m r ü d. Bu xalçaları nə üçün yerə döşəyirlər?

A t a k i ş i. Gövhər xanımın toyudur, qızım! Bu gün çalıb-oynayacaqlar. Telli, sən də oynayacaqsanmı?

Z ü m r ü d. Yox, mən bilmirəm

E l o ğ l u. Mən tütəyi çalanda yaxşı oynarsan. Mən də anam ilə qarşı-qarşıya oynayacağam.

A n a x a n ı m. Sus, atanı nə tez unutdun?

E l o ğ l u. Çəkilin, çəkilin, xalçaları yaxşı süpürün, oynayanda toz olmasın.

A n a x a n ı m. Sən demişkən, ay Telli, bu gedə bu gün qudurub.

T e l l i. Mən deyirəm, bunlarda bu gün bir iş var. Bircə o qocaya bax! Kefi gör necə sazdır! Sən elə bilirsən bunlar toya sevinir? Yox, başqa iş var, nədir, bilmirəm.

A t a k i ş i. Başqa nə iş ola bilər? Bu gün Eloğlunu toy bəyi tikəcəyik, hamını bir-bir oynadacaq. Hətta xanı da, xanımları da. Eloğlu ilə Anaxanımı mən oynadacağam.

A n a x a n ı m. De, de, nə bilirsən de. belə oğlu olan anaya bu da azdır.

A t a k i ş i. O necə oğuldur? Hər oğul belə olsaydı nə dərdim vardı! Mənim elə oğlum olsa, şadlığımdan papağımı göyə ataram.

A n a x a n ı m. Yox, daha gözümdən düşdü. Al, verdim sənə.

A t a k i ş i. Sonra peşiman olarsan.

A n a x a n ı m. Yox, olmaram.

A t a k i ş i. Nə deyirsən, Eloğlu?

E l o ğ l u. Mən xalqımın oğluyam.

A n a x a n ı m. Yaramaz, bəs mən kiməm?

E l o ğ l u. Sən də elimin qızı. Ana can, gəl barışaq, sənə bu gün bir kef verəcəyəm ki, üzündəki qırışıqlar bu xalçadakı güllər kimi açılacaq. Sən oğlunu o qədər ağılsız bilmə!

A n a x a n ı m. Nə bilim. Mən ki, səni ağıllı oğlan bilirəm.

A t a k i ş i. Bildiyində artıqdır. Oğul deyil, noğuldur, noğul!

T e l l i. O, başqa yetimdir, xala. Canunçün, bax, bu gözlərimlə gördüm. Balaoğlanı əvvəlcə xalçanın içində gizlətdi. Sonra sandıqda gizlətdi. Sonra, bax bu hovuzun içinə soxdu. Başına da qabağı qoydu. Bunlar şeytanın da fikrinə gəlməzdi.

A t a k i ş i. Sonra harda gizlətdi?

T e l l i. Bax, mən də ona quruyub qalmışam. Gədəni bilmirəm sonra hansı deşiyə soxdu ki, yoxa çıxdı.

A t a k i ş i. Yuxarıdan şappıltı ilə Səməndərin başına düşən kim idi?

T e l l i. Yoxsa, sonra da zənbilin içində gizlətmişdi? Vay, səni Eloğlu!..

A t a k i ş i. Bunda belə işlər çoxdur.

X a n, q o n a q l a r ı və ç a l ğ ı ç ı l a r ilə birlikdə gəlir.

X a n. Oturun, oturun! (*Hamı öz yerində oturur)*Ruhlara fərəh verən musiqidən başlayaq. (*Çalğıçılara)* Bir segah çalın!

Çalğıçılar çalır, xanəndə oxuyur.

Şor torpaqda bar olmaz,
Heyva olmaz, nar olmaz.
El qədrini bilməyən
Öz elinə yar olmaz!

Ölkəmi vurmuş dolu,
Xalqın olub xan qulu.
Çıx dumandan ey günəş,
Sevindir ac yoxsulu!

X a n. Heyvan oğlu heyvan, bu nə sözdü oxuyursan? (*Hücum edir. Eloğlu əlindəki ağacla ona toxunur)*

E l o ğ l u. Yapış!

X a n. Sənin ağzını yırtaram. Ağzından çıxan sözə bax. (*Xanın ayaqları yerə yapışıb tərpənə bilmir)*

X a n. Vay, ayaqlarım yerə yapışdı. Vay, məni qurtarın!

Səsə M ə r c a n x a n ı m və a r v a d l a r çıxırlar eyvana.

M ə r c a n x a n ı m. A kişi, sənə nə oldu?

X a n. Ayaqlarım yerə yapışıb, qaldıra bilmirəm.

M ə r c a n x a n ı m (*gedir ki, xanı, qurtarsın, o da xana yapışır*). Vay, mən də yapışdım.

X a n. Ayaqlarımı basma!

M ə r c a n x a n ı m. Mən basmıram, uf, sən mənim ayağımı basırsan.

M ə r c a n x a n ı m. Xan, bu xeyir işimizdə kim isə paxıllığından bizə seyr, cadu eləyib. A gədə, Eloğlu, get falçı Tükəzi çağır, bu çayın o tayında olur. Gələndə koxaya da de, altıbarmaq mollanın dalınca Qozlu kəndinə göndərəcəyəm.

Eloğlu tez gedir

X a n. Uf, yer zəli kimi mən yapışıb, bütün damarlarımı çəkir.

M ə r c a n x a n ı m. Mənim də, mənim də...

A t a k i ş i. Mənim bu qədər yaşım var, ömrümdə belə qəribə iş görməmişəm. Adam da yerə, adam da adama yapışarmı?..

A n a x a n ı m. Məndə görməmişəm.

Q o n a q l a r d a n. Darıxmayın. Bu saat falçı Tükəz gələr, çarə edər.

M ə r c a n x a n ı m. Bu yetim bəs harada qaldı?

T e l l i. Odur gəldi.

E l o ğ l u gəlir.

M ə r c a n x a n ı m. Bəs falçı hanı?

E l o ğ l u. Mən ona çayın o tayında rast gəldim. Çayı keçəndə paltarını soyunub başına qoydu sonra paltarını götürüb geyinmək istədi, onun da paltarı başına yapışmışdı. Sizin yanınıza çılpaq gəlməyə utanır.

X a n (*Atakişiyə*). Çılpaq olsa da get onu tez gətir!

Atakişi gedir.

E l o ğ l u. Qonaq çağırdığın bəylər də gəlibdir, on beş-nəfərdir, altlarında elə atlar var ki, göy ilə əlləşir, hamısı çərkəsi geyib, qızıl vəznə, qızıl kəmər, xəncər bağlayıb.

M ə r c a n x a n ı m. Bu qız nə bədbəxt imiş! Onların qabağına kim çıxacaq.

E l o ğ l u. Onlar da at üstünə yəhər yapışıb qalıbdır.

X a n . Böyük biabırçılıqdır. A kişi, belə iş olar?!

F a l ç ı başına paltarı yapışmış halda ağlaya-ağlaya gəlir.

F a l ç ı T ü k ə z. Xan, qurban olum sənə, mənim dərdimə bir çarə elə!

M ə r c a n x a n ı m (*onun başını qarmalayır*). Ala, kül başına, biz bundan çara gözləyirik, bu bizdən istəyir.

X a n. Bəs koxaya nə oldu, o niyə gəlib çıxmır?

E l o ğ l u. Xan, o da qonaqların gününə düşüb. Atdan düşəndə yəhərə yapışıb. Ha çalışdıq, onu yəhərdən ayıra bilmədik.

X a n. Onu yəhərlə çağır gəlsin! Vay, yer adamı nə çəkir!

K o x a yəhərə yapışmış şəkildə gəlir.

K o x a. Qurban olum, xan, ölmüşəm, məni yerdən götür, yazığın gəlsin, qurtar məni bu bəladan!

M ə r c a n x a n ı m. Başın batsın, hər kimi köməyə çağırırıq, bizdən kömək istəyir. Tez olun, xan əldən getdi, mən lap çatlayıram, tez olun çarə eləyin!

T e l l i (*çalğıçılara kinayə ilə*). Çalın, ucadan çalın bəlkə əcinnələr qorxub qaçsınlar.

A t a k i ş i. Xan, Eloğlunun bir sehrli tütəyi var. Dağ-daşa səs salır, insan kimi oxuyur, deyin çalsın, bəlkə köməyi ola!

X a n. A gədə, yetim, tütəyi çal! Bərkdən çal!

E l o ğ l u. Baş üstə, xan, elə çalım ki, yatanları yuxudan diksindirsin, el-oba sel kimi axıb gəlsin.

(*Tütəyi çalır)*

Sən ey məni çalan oğlan,
Ey igid, qəhrəman oğlan,
Bu səs elin gur səsidir,
Dağlar yıxan qüvvəsidir.
Durma, xalqın gücünü al!
Get, düşməndən öcünü al!
Qoru bu əziz ölkəni,
Qoru xalqı, həm Vətənini!

X a n. Bu nə sözlərdir? Bu nə tütəkdir?

Səhnə arxasında kəndlilərin səsi eşidilir. Q ə h r ə m a n, P o l a d, B a l a o ğ l a n, S ə m ə n d ə r və b a ş q a l a r ı gəlirlər.

E l o ğ l u. Xoş gəldiniz xalqın azadlıq bayramına!

A t a k i ş i. Gəlin, gəlin! (*Anaxanımın əlindən tutub gətirir)* Get, Poladla görüş!

A n a x a n ı m. Polad! Polad!

P o l a d. Anaxanım!

E l o ğ l u. Ata! (*Qaçıb Polada sarılır)*

S ə m ə n d ə r. Ay telli! Ay telli!

T e l l i. Vay Səməndər! (*Görüşürlər)*

X a n. Bu çağırılmamış qonaqlar kimdir?

Q ə h r ə m a n. Bunlar boyunduruq altında gecə-gündüz öküz kimi sənə işləyən məzlumlardır.

E l o ğ l u. Ağac, kökündən su içər. Sən bu sağlam ağacı kökündən, bu coşqun dənizi dibindən qurutmaq istəyirdin. İndi cavab ver!

X a n. Məni heç bir şey qorxuda bilməz. Onlara bu qılınc cavab verər.

Eloğlu əlini tərpədir. Xan yerində dayana bilməyib yıxılır.

E l o ğ l u. Sən mənim bir əlimin yelindən yıxılırsan, bəs bu daşqın selə necə cavab verəcəksən?

B a l a o ğ l a n (*çalğıçılara*). Çalın, bir oyun havası çalın!

Qəhrəman, Polad, Anaxanım oynayır.

Q ə h r ə m a n (*Səməndər və Telliyə*). El, dəlisini çölə atmaz. Xalq sizi bağışlayır, oynayın!

E l o ğ l u. Xan, azadlıq bayramıdır, sən nə üçün oynamırsan?

X a n. A gedə, çəkil!

Eloğlu ağacla xanı, Mərcan xanımı, falçı Tükəzi və koxanı bir-birinə yapışdırır. Onları ağacın işarəsi ilə havanın ahənginə uyğun oynadır.

E l o ğ l u. Eldən geri qalmayın, siz də oynayın!

Z ü m r ü d (*qəhqəhə ilə gülür*). Ata, ata, ora bax, oynayırlar.

A t a k i ş i. Ah, qızım, bu gülən sənsən? Nə böyük bəxtiyarıq!

Z ü m r ü d. Mənəm, ata, mənəm. Daha naxoşluğum sağaldı. Bir ora bax, gör necə oynayırlar!

E l o ğ l u (*Zümrüdə yaxınlaşaraq*). Elimin gözəl qızı, gül, gül, gülmək sənin haqqındır.

A n a x a n ı m. Gül, güllər açılsın, sünbüllər açılsın.

A t a k i ş i (*qızı qucaqlayaraq*). Səni mənə yenidən bağışlayan bu azadlıq bayramına canım qurban!

Z ü m r ü d. Ata, heç bilirsən ürəyim nə qədər şəndir!

A t a k i ş i. Doğ ey günəş, çəkil ey duman!

P o l a d. Doğ, deyə-deyə, bu günəşi doğuzdurdun. Hər iki tərəfdən gözlərin aydın!

A t a k i ş i. Sağ ol, Polad! Sənin də gözlərin aydın! Sən nə qədər bəxtiyarsan ki, Eloğlu kimi oğlun var.

A n a x a n ı m. O bütün elin oğludur.

Z ü m r ü d. Eloğlu, sən onları necə yapışdırdın?

E l o ğ l u. Mən yapışdırmadım, onları xalqın biliyi yapışdırdı. (*Əlindəki tütəklə xanın dəstəsinə işarə edir)* Sizin dövranınız keçdi. İndi dövran bizimdir. Çəkilin yerin altına!

Yer yarılır, onlar yerin altına girir. Hamı əl çalır.

P o l a d. Bu gündən yeni həyat, yeni dövran başlanır.

Z ü m r ü d (*qəhqəhə ilə gülür*). Ata, Eloğlu nə qədər güclüdür! Yer yarıldı, xan dəstəsi ilə bir anda yox oldu.

P o l a d. O, elin qüvvətidir, qızım! El qüvvəti dağları kökündən atar, dənizləri qurudar.

A n a x a n ı m. Doğru demişlər, insanı ağ gün ağardar, bax, qızın rəngi necə açıldı! Bir dəstə gül kimi hər yanağı min rəng çalır.

Yer altından yavaş-yavaş işıq ucalıb, səhnəni bürüyür. Vətəni təmsil edən qoca qadın əvvəlki qiyafəsində işıqlar arasından çıxır, şad baxışlarla ətrafa baxır.

E l o ğ l u (*onu görüncə*). Xoş gəldin böyük, sevimli anamız, əziz və mehriban Vətənimiz!

Q a r ı. Gözünüz aydın! Sizi təbrikə gəldim.

H a m ı. Xoş gəldin, səfalar gətirdin!

Q a r ı. Pəh, pəh, nə gözəl məclisdir! Hamı şən, hamı bəxtiyardır, baxın mənim də üzüm, gözüm gülür. Ey köhnə həyatın paslı qalıqları, uzaq olun məndən! Bu gün yer gülür, göy gülür, xalq gülür, bax, hər yan gülür.

Səhnə qaranlıqlaşır, qarı üst paltarlarını çıxarıb atır, cavan və gözəl bir qadın şəklini alır. Səhnə işıqlanır, xalq onu görüncə əl çalır.

A t a k i ş i. Doğ ey günəş, çəkil ey duman!
Q a r ı. Gurla, ildırım, gurumhagurum!
Mən bu torpaqda şən həyat qurum!

Səhnənin arxa tərəfindən pərdə açılır Gözəl mənzərəli, başı qarlı dağlar, ətəkləri yaşıl meşələr, bağlar, çəmənlər və tarlalar görünür. Onların arasında Kür çayı, Araz çayı axır. Bağlarda qızıl güllər və çiçəklər açılıb, bülbüllər oxuyur. Xalq bu gözəl mənzərəni görüncə şən nəzərlə baxır və hamısı bir ağızdan oxuyur.

Çöllərindir şən,
Hər yerin gülşən,
Sən nə gözəlsən
Ey ana vətən!

Qarı.

Daha durmayın!
Coşun, qaynayın!
El bayramıdır,
Çalın, oynayın!

Bu sözləri dağlardan gələn əks-səda təkrar edir musiqi çalınır, hamı oynarkən qarı qollarını geniş-geniş açır. Hər yandan onların üstünə işıq yağır.

P ə r d ə

VƏTƏN

Beş pərdəli dram

İŞTİRAK EDƏNLƏR

E l m a n – gənc qəhrəman
A t a b a b a – Elmanın atası
A l a g ö z – Elmanın anası
D ü n y a g ö z ə l i – Vətəni təmsil edən gözəl bir qız
B i l i c i – xalqın biliyini, təcrübəsini təmsil dən nurani qoca
A s l a n
T u ğ a n } – pəhləvanlar, Elmanın yoldaşları
L ə l ə ş – kəndli
Q u z ğ u n ş a h – divlərin padşahı
Ş a h m a r – Quzğun şahın pəhləvanı
Ş i m ş a d
İ f r i t ə c a d u } – Quzğun şahın cadugərləri
V ə z i r – şahın vəziri
Ə y y a r – şahın əyyarı
Ü l k ə r
Q u m r a l } – Dünya gözəlinin yoldaşları
G ü l ə ş
S i m u r q q u ş u
Z o r b a – divlərin pəhləvanı
D i v l ə r
P ə r i l ə r
X a l q n ü m a y ə n d ə l ə r i
Ş a h ın q u r b a ğ a s ı